

[Ib Nørlund.]

fremsetter vores forslag ved en lejlighed som denne, for sagen er jo, at i et samfund som det danske er der rigdomme nok til at gennemføre de krav og de ønsker og de forslag, som indgår i hele vores politik. De rigdomme beherskes i dag fremfor alt af de kapitalistiske monopoler og deres forbindelse med staten.

Men så skal man altså også opleve, at hr. Wilhelm bebrejder os, at vi taler om kapitalismens kæmpeprofitter. Det, fortæller han, er direkte fordummende og tilslørende. Nå ja, det plejer vi nu ellers at høre fra anden side. Nej, hvis vi ikke fortalte om de ting, og hvis vi ikke efterviste disse realiteter om samfundet, så gjorde vi ikke, hvad man rettelig kunne forlange og forvente af os.

Og minsandten om ikke hr. Wilhelm fører til, at vi gør dette, som om krisen ikke eksisterede. Som om hr. Wilhelm ikke burde være klar over, at krisen i et kapitalistisk samfund, den lægger ikke byrderne på de største, på de herskende, men på dem, der er svage, og dem, der er nederst i samfundet. Og det gør man i høj grad også ved statslige midler. Nogle af dem blev også påpeget af hr. Wilhelm, som om det ændrer noget som helst ved resultatet af dem; det er dog det, det drejer sig om, og det er nogle af de realiteter, man må se at få frem.

Man siger faktisk, at vi overhovedet ikke bør stille forslag til gavn for den arbejdende befolkning, fordi det skaber illusioner om, at kapitalismen vil bøje sig for enhver parlamentarisk beslutning. Nej, vi vil tværtimod stille forslag og rejse krav, også selv om man ikke agter at efterkomme dem umiddelbart, og gøre det her og gøre det ude i befolkningen og gøre det som led i den samlede bestræbelse, som vores politik udgør.

Det er, som om man fra VS-talsmændenes side vil sige, at så længe monopolerne har magten i samfundet, så er der ikke noget at gøre, så kan vi lige så godt finde os i alt. Det er faktisk det, VS' politiske virksomhed med megen enstonighed går ud på. Man siger, man kan godt rejse krav for den arbejdende befolkning, bare man samtidig siger, det nytter ikke noget, de kan ikke gennemføres. Man siger, at det er såmænd alt ét fedt, EF og nationalstat og det hele; man taler på en måde, som om intet kan blive bedre, før

verden vælter, uden at man gør sig nogen tanke om, hvad der egentlig skulle vælte den verden.

Derfor kommer man ind i en indstilling, som er lige så udsigtsløs som den, der bæres af dem, der fremlægger den finanslov, som det drejer sig om her. Derved kommer man til meget let at spille en rolle, hvor man lokker utilfredshed og det oprør mod de bestående samfundsforhold, som findes, ud i en ørkenvandring, ud i en goldhed, hvor man ikke ser nogen som helst veje frem. Vores politik er en anden. Den går ud på, at vi vil vise, at betingelserne er der for at skabe et andet og et bedre liv, at betingelserne er der for at bane veje frem, at betingelserne er der for også at overvinde de hindringer og de mure, der rejser sig på vejen. Når man igen og igen fører det arbejdende folks samlede kræfter frem imod de mure, så viser der sig at være mange revner og sprækker i dem, sådan at de kan væltes, og sådan at vejene kan gå fremad netop i retning af de samfundsmæssige mål, som er vore.

Robert Pedersen (S):

De herrer Bay og Svend Andersen (Rosk. a.) har endnu en gang bragt den sælsomme myte til torvs, at hvis man vedtog fremskridtspartiets finanslovsforslag, så ville man på én gang gavne de dårligst stillede, løse beskæftigelsessituationen og samtidig få bragt valutabalancen i orden. Det er lige bestemt det modsatte, der er tilfældet.

Hvis vi tager udgangspunkt i det eksempel, som hr. Svend Andersen (Rosk.a.) her førte frem om en jævnt lønnet arbejder, der efter partiets forslag ville spare en 5.000 kr., så er det selvfølgelig lokkemad for vedkommende, men husker hr. Svend Andersen (Rosk.a.) på møderne at fortælle, at i den anden ende af skalaen, for de højest lønnede på 400.000 kr., vil besparelsen blive 80.000 kr.? Fortæller hr. Svend Andersen (Rosk.a.) ude på vælgermøderne, at der vil blive 16 gange så store fordele for de højeste indtægter i dette land som for de laveste indtægter, hvis man gennemfører det? Jeg er bange for, at han glemmer dette, og jeg synes, han skulle tage det med for at give vælgerne en redelig forklaring om, hvordan det forholder sig.

Det er klart, når man har en progressiv skala, så betaler de højeste indtægter det